

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **R. C. C. s. r. o.**, IČO X
sídlem F. 127/2, X J.
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Mackem
sídlem nám. Svobody 829/17, 790 01 Jeseník

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1056/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2017, č. j. KUOK 104375/2017, ve věci přestupku

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jeseník (dále jen „městský úřad“) ze dne 19. 9. 2017, č. j. MJ/48985/2017/ODSH/Sta. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku (dříve správního deliktu) podle § 83a odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon č. 168/1999 Sb.), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“).

2. Přestupek žalobkyně spáchala porušením § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. tím, že ve lhůtě do 10 pracovních dnů ode dne 17. 10. 2015, kdy vzniklo vlastnické právo, nepožádala o zápis změny vlastníka silničního vozidla značky Audi A6, registrační značky X. Městský úřad žalobkyni uložil za tento přestupek pokutu 3 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.
3. **Žalobkyně v žalobě** namítala existenci liberačních důvodů, věrohodnost svědka M. P., podjatost úřední osoby Ing. O. S. a nesoudržnost napadeného a předcházejících rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně navrhla moderační právo soudu a upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.
4. Žalobkyně namítala, že v řízení bylo prokázáno naplnění liberačních důvodů podle § 84 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., neboť vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby vytýkanému porušení povinnosti zabránila. Do konce roku 2014 při přepisu nového vlastníka v registru silničních vozidel vznikla samostatná povinnost původnímu a novému vlastníkovi. V praxi však docházelo k tzv. polopřevodům. Ode dne 1. 1. 2015 nově v zákonné lhůtě 10 pracovních dnů od změny vlastnictví měli oba vlastníci (původní a nový) povinnost dostavit se na příslušný úřad společně, případně jeden z nich anebo oba mohli udělit k převodu plnou moc. Primárním předmětem kritiky nové právní úpravy mimo stanovení místní příslušnosti byla odpovědnost původního vlastníka v podstatě za celý administrativní proces přepisu, na rozdíl od dřívější pouhé „odhlášky“. Původní vlastník měl nulové možnosti obrany v případě, že nový vlastník neprovedl přeregistraci.
5. V projednávané věci došlo k situaci, kdy žalobkyně vozidlo předala novému vlastníkovi a s původním se smluvně zavázali ke splnění veškerých povinností týkajících se převodu, avšak kupující je nesplnil. Odpovědnost stále nese vlastník původní, který v takové situaci vozidlo ani potřebné doklady u sebe již nemá a jehož vlastnictví nadále netrvá. Příslušný úřad při nesoučinnosti obou stran, a tedy bez společné žádosti o předložení vyžadovaných podkladů změnu zápisu sice na jedné straně provést nemohl, avšak na straně druhé byl oprávněn sankcionovat původního vlastníka pokutou za spáchání přestupku spočívajícího v tom, že o takový evidentně zcela bezvýsledný zápis změny sám nepožádal. Jinými slovy, žalobkyni jakožto původního vlastníka vozidla zákon pod pohrůžkou sankce nutil k podání (společné) žádosti. Tomu však bez součinnosti nového vlastníka logicky nemohla dostát a nebyla schopna to prokazatelně žádným způsobem zajistit. To vedlo k absurdní situaci, kdy je žalobkyně sankcionována v podstatě za jednání osoby druhé, která se rozhodla své povinnosti neplnit, a to vše i přesto, že sama žalobkyně měla prokazatelně zájem s úředními osobami spolupracovat. Podle žalobkyně po právu nelze postihovat nedodržení takových povinností, k jejichž splnění nejsou současně vytvořeny příslušné legislativní podmínky.
6. Teprve s účinností ode dne 1. 6. 2017 došlo ze strany zákonodárce k pokusu o nápravu tohoto nežádoucího stavu, kdy k zápisu v registru dojde na základě žádosti jednoho z vlastníků, který však musí předložit protokol o evidenční kontrole ne starší 30 dnů. Žalobkyně však není zjevně schopna takový doklad předložit. Za daného skutkového stavu a ani za nové právní úpravy žalobkyně není schopna objektivně zabránit tomu, aby případné řízení o žádosti o změnu vlastníka v registru vozidel nebylo zastaveno a aby v registru silničních vozidel byl i nadále v rozporu se skutečností zapsán bývalý vlastník (žalobkyně). Uvedená situace je fakticky řešitelná pravděpodobně jen soudní cestou prostřednictvím žaloby na určení vlastnického práva k předmětnému vozidlu. Žalobkyně není a nemůže být správně trestána za samotný nesoulad mezi faktickým stavem evidence

registru vozidel a stavem právním, nýbrž pouze za to, že jako prodávající do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu nepožádala (společně s kupujícím) o zápis změny vlastníka silničního vozidla. V řízení vyšly najevo konkrétní důvody, pro které tuto svou povinnost žalobkyně v dané lhůtě nesplnila (a objektivně ani splnit nemohla) a tyto důvody, tj. zejména absence nezbytné součinnosti ze strany kupujícího, žalobkyni z odpovědnosti za přestupek jednoznačně liberují.

7. Žalobkyně považovala hodnocení důkazu výsledkem svědka M. P., respektive věrohodnosti jeho svědecké výpovědi ze strany správních orgánů obou stupňů za účelové, tendenční, vedené snahou skutková zjištění z této výpovědi vyplývající (potvrzující obhajobu žalobkyně) ignorovat.
8. Žalobkyně považovala úkony úřední osoby Ing. O. S., jejíž nepodjatost byla zpochybněna podanou námitkou žalobkyně, učiněné v době do rozhodnutí o takové námitce, za nezákonné.
9. Žalobkyně poukázala na evidentní nesoudržnost napadeného a předcházejících kasačních rozhodnutí žalovaného, který při nezměněné důkazní situaci a na základě naprosto totožných (z dřívějšího pohledu nedostatečných) prvostupňových úvah, poslední odvoláním napadené rozhodnutí naopak dle názoru žalobkyně zcela nekriticky potvrdil.
10. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a v opačném případě využití moderačního práva soudu a upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.
11. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** zdůraznil, že údajná žádost o změnu vlastníka silničního vozidla nebyla u městského úřadu zaevidována a žalobkyně žádnou takovou žádost nedoložila. Svědek M. P. dosvědčil shodně s tvrzením žalobkyně, že žádost nebyla přijata a byla žalobkyni vrácena. Takový postup lze stěží označit za prokázání, že žalobkyně splnila podmínky § 84 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., tedy že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby žádost podala na podatelně městského úřadu, zaslala ji prostřednictvím provozovatele poštovní služby či využila jiných, zákonem povolených způsobů podání. Žalovaný zdůraznil, že podle § 45 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), žádost musí mít náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu forma podání je pak upravena v § 37 odst. 4 správního řádu.
12. K námitce hodnověrnosti svědka M. P. žalovaný poukázal na skutečnost, že svědecká výpověď je důkazem ve smyslu § 55 správního řádu. Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, a přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci. Podle žalovaného nelze fakticky podání žádosti o změnu vlastníka silničního vozidla nahradit návštěvou správního úřadu bez dalšího. Sám svědek M. P. uvedl, že žádost nebyla přijata, neboť neobsahovala zákonem stanovené náležitosti. Vyhodnocení důkazů spadá do kompetence správního orgánu, a nikoliv účastníka řízení.
13. K údajné podjatosti oprávněné úřední osoby Ing. O. S. žalovaný uvedl, že tato námitka je nedůvodná, neboť o námitce podjatosti rozhodl v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu

služebně nadřízený úřední osoby se závěrem, že uvedená úřední osoba není vyloučena z projednávání věci (list č. 61 - 62 spisu městského úřadu).

14. K namítané nesoudržnosti odvoláním napadeného rozhodnutí a předcházejících rozhodnutí žalovaného k tomu tento uvedl, že tato „nesoudržnost“ byla způsobena zcela nesprávným postupem žalovaného, který rozhodoval v předchozích dvou odvolacích řízeních. V uvedených případech žalovaný zcela pominul a nevyhodnotil zcela zásadní listinný důkaz, a to kupní smlouvu ze dne 17. 10. 2015, uzavřenou mezi žalobkyní a M. K.. Z této smlouvy je patrné, kdy došlo k převodu vlastnického práva (list č. 6 spisu městského úřadu). Svědek M. P. nemohl a ani nezpochybnil skutečnost, že žádost ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. nebyla podána. Žalovaný by považoval za absurdní, kdyby měl městský úřad na základě svědecké výpovědi, bez faktické existence žádosti, které bylo přiděleno číslo jednací, dospět k závěru, že žádost byla podána, případně že podatel splnil podmínky stanovené v § 84 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb.
15. Žalobní námitky jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu a žalovaný se s nimi v rozhodnutí o odvolání dle jeho názoru dostatečně vypořádal. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
16. **Žalobkyně v replice** doplnila, že vyjádření žalovaného k žalobnímu bodu o existenci liberačních důvodů je založeno na argumentu kruhem, že totiž vlastní nepodání žádosti samo o sobě nutně znamená nevynaložení veškerého úsilí k jejímu podání. Dále žalobkyni nebylo zřejmé, jaké skutečnosti považoval žalovaný v řízení za prokázané a které údajně nikoliv. Vyšlo-li v řízení najevo, že žádost nebyla přijata, neboť neobsahovala zákonem stanovené náležitosti, a proto byla žalobkyni vrácena, pak žalobkyně nechápala, proč se žalovaný neustále pokouší vyvracet podání žádosti, tedy skutečnost, kterou nikdo netvrdí. Žalobkyně také netvrdí, že by snad bylo možné „*fakticky podání žádosti o změnu vlastníka silničního vozidla nahlásit návštěvou správního úřadu bez dalšího*“, natož aby si byla vědoma, že by snad v řízení vyvstaly nějaké skutkové okolnosti, které by bylo možno kvalifikovat jako „*návštěvu správního úřadu bez dalšího*“.
17. Žalobkyně nápravy situace nedosáhla, i přestože nakonec podala (předem bohužel zjevně bezvýsledné) žádosti o zápis změny vlastníka dne 30. 11. 2016 (č. j. 6106/2016) a dne 7. 6. 2017 (č. j. 2405/2017). Městský úřad řízení zastavil a žalobkyně je nadále v registru vozidel vedena jako vlastník vozidla, i když jím prokazatelně fakticky vůbec není.
18. Je tedy zřejmé, že za daného skutkového stavu není ani za nové právní úpravy žalobkyně schopna objektivně zabránit, aby případné řízení o žádosti o změnu vlastníka v registru vozidel nebylo zastaveno a aby v registru silničních vozidel byl i nadále v rozporu se skutečností zapsán bývalý vlastník (žalobkyně), přičemž uvedená situace je fakticky řešitelná pravděpodobně soudní cestou prostřednictvím žaloby na určení vlastnického práva k předmětnému vozidlu.
19. Žalobkyně není trestána za samotný nesoulad mezi faktickým stavem evidence registru vozidel a stavem právním, nýbrž („pouze“) za to, že jako prodávající do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu nepožádala (společně s kupujícím) o zápis změny vlastníka silničního vozidla. V řízení vyšly najevo konkrétní důvody, pro které tuto svou povinnost žalobkyně v dané lhůtě nesplnila (objektivně ani splnit nemohla) a tyto důvody, tj. zejména absence nezbytné součinnosti ze strany kupujícího, žalobkyni z odpovědnosti za přestupek jednoznačně liberují.

20. Žalobkyně namítla, že žalovaný se ve vyjádření k žalobě nevyjádřil k otázce údajné nevěrohodnosti svědka M. P.. Žalobkyně dále zdůraznila, že v žalobě nenamítala podjatost úřední osoby Ing. O. S., ale je nucena považovat úkony této osoby, činěné v době od zpochybnění její nepodjatosti v důsledku námitky účastníka řízení do okamžiku rozhodnutí o takové námitce, za nezákonné. K namítané nesoudržnosti žalobou napadeného a předcházejících kasačních rozhodnutí žalovaného žalobkyně uzavřela, že dle jejího názoru se zcela nesprávného postupu dopustil až „správní orgán, který rozhodoval v posledním odvolacím řízení“, když sice zcela ve shodě s ním považuje za absurdní možnost podání žádosti bez její faktické existence, nikoliv však závěr o naplnění liberačních důvodů.
21. Žalobkyně doložila k replice citované žádosti o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla, a k nim příslušné výzvy k odstranění nedostatků podání (společné žádosti s novým vlastníkem, technického průkazu, zelené karty a protokolu o evidenční kontrole) a příslušná usnesení o zastavení řízení.
22. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 10. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, zejména s přihlédnutím k § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákona o přestupcích“), podle kterého *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen "pachatel") příznivější.*
23. **Soud zjistil ze správního spisu** z oznámení přestupku ze dne 8. 6. 2016, sepsaném Policií ČR, že žalobkyně prodala předmětné vozidlo a do dnešního dne jakožto vlastník registrovaného silničního motorového vozidla nepožádala příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změny údajů zapisovaných v registru silničních vozidel, což byla povinna provést do 30. 10. 2015, od vzniku skutečnosti, která zakládala změnu zapisovaného údaje, v tomto případě od prodeje dne 17. 10. 2015.
24. Podle **vysvětlení jednatele žalobkyně Policii ČR** dne 2. 6. 2016 se žalobkyně zabývá prodejem ojetých automobilů a dne 31. 8. 2015 od jednoho muže z Prahy vykoupila do protiúčtu předmětné vozidlo a již neví, jak se tento muž jmenoval. Vozidlo dne 14. 10. 2015 převezla na prodej do autobazaru v Olomouci, který vozidlo prodal dne 17. 10. 2015 panu M. K.. O tom žalobkyně ví pouze ze smlouvy, s tímto mužem se nesetkala, nezná ho a nikdy ho neviděla. Kupující byl ze strany autobazaru poučen o skutečnosti, že musí vozidlo do 30 dnů od koupě přepsat na jeho osobu, a to v sídle prodávajícího. Dne 9. 5. 2016 žalobkyni přišel dopis z Městského úřadu Mohelnice o spáchání přestupku předmětným vozidlem, a tak žalobkyně zjistila, že vozidlo je nadále evidováno na její jméno. Kupující M. K. v lednu 2016 telefonicky přislíbil přepsání vozidla v nejbližší době. Žalobkyně Policii ČR požádala, aby kupujícího zkontaktovala, aby si auto na sebe přepsal. K tomu žalobkyně doložila zprostředkovatelskou smlouvu, kupní smlouvu a dopis Městského úřadu Mohelnice.
25. Podle **úředního záznamu Policie ČR** ze dne 8. 6. 2016 M. K. telefonicky dosvědčil, že předmětné vozidlo zakoupil, že v nejbližší době vozidlo přepíše a bylo mu sděleno, že jednatel žalobkyně mu bude volat a mají se společně dohodnout na termínu převodu

vozidla. V následném telefonickém hovoru jednatel žalobkyně byl Policií ČR poučen, aby se co nejdříve spojil telefonicky s kupujícím a dohodl se na termínu převodu vozidla, že jeho zákonnou povinností je vozidlo přepsat do 10 pracovních dnů od změny vlastníka; povinnosti se nemůže zbavit žádnou plnou mocí ani jiným smluvním ujednáním a byl poučen o tom, že jestliže tak neučinil do 30. 10. 2015, dopustil se přestupku.

26. Podle **kupní smlouvy** ze dne 17. 10. 2015 žalobkyně prodala předmětné vozidlo M. K.. Podle poslední věty v čl. VI. kupní smlouvy „*prodávající i kupující svým podpisem potvrzují, že kupující uhradil prodávajícímu kupní cenu v hotovosti při podpisu smlouvy*“. Podle čl. II vlastnické právo přechází zaplacením kupní ceny.
27. Podle karty předmětného vozidla byla ke dni 18. 10. 2016 provozovatelem vozidla žalobkyně, a to ode dne 8. 9. 2015.
28. Dne 24. 10. 2016 **žalobkyně podala městskému úřadu vysvětlení**, že předmětné vozidlo prodala 17. 10. 2015, požádala o zápis změny vlastníka uvedeného vozidla u pana P., který jí vysvětlil, že to nejde. K dotazu městského úřadu, jestli má písemnou žádost s dokladem, že žádost byla na úřad podána, žalobkyně uvedla, že to nemá, ale má pana P. jako svědka a ten potvrdí, že ohledně přepisu s úřadem jednal v říjnu nebo listopadu 2015. K tomu žalobkyně doložila písemné vysvětlení, podle kterého dne 17. 10. 2015 došlo k prodeji předmětného vozidla prostřednictvím autobazaru Samson Center s. r. o. a pak měl nový vlastník vozidla zaslat doklady od vozidla (technický průkaz, osvědčení o registraci vozidla, včetně evidenční kontroly a dokladu o sjednání pojištění a plnou moc). Toto však M. K. neučinil ani po urgenci. Proto žalobkyně dne 30. 10. 2015 učinila podání žádosti o zápis změny vlastníka, které nebylo vyhověno pro zjevné nedostatky podání. Proto se znovu obrátil na kupujícího o doložení dokladů, ale ani po několika urgencích (může doložit SMS komunikaci a telefonický výpis hovorů) nedošlo k nápravě. Další pokus učinil autobazar, ale taktéž neúspěšně. Pak se žalobkyně obrátila na odbor dopravy městského úřadu, jmenovitě na pana M. P., kdy mu nastínila situaci a poprosila o řešení problému. Postup, podle kterého měla žalobkyně dále jednat, protože vyčerpala všechny možnosti o vydání dokladů a navíc kupující přestal komunikovat, byl žalobkyni vysvětlen tak, že se jedná s největší pravděpodobností o přestupek, možná i trestný čin a byla odkázána na Policii ČR, kde učinila oznámení. Příslušníkovi Policie ČR kupující přislíbil nápravu, ale nic neudělal. Žalobkyně byla přesvědčena, že udělala maximum pro to, aby vozidlo bylo přepsáno ve stanovené době. Pokud bude vůči ní zahájeno přestupkové řízení, navrhne svědky k objasnění věci. Vozidlo nebylo stále přepsáno a žalobkyně není schopna přimět kupujícího k úkonům vedoucím k přepisu vozidla.
29. **Svědék ve své výpovědi** dne 22. 11. 2016 uvedl, že je zaměstnancem odboru dopravy a silničního hospodářství městského úřadu jako technik na registru vozidel. Svědek uvedl, že žalobkyně přišla v zákonné lhůtě udělat přepis poté, co vozidlo prodala, dát písemnou žádost o zápis změny vlastníka provozovatele, ale k žádosti nic neměla, protože nový vlastník jí nic neposlal. Chybělo vše, malý a velký „techničák“, evidenční kontrola a ověřená plná moc nebo nový provozovatel či vlastník. Takže ta žádost byla bezpředmětná, jediné co mohl udělat, vyzvat žalobkyni, aby to doložila. Vyzval ji ústně, aby to doložila, na té přepážce, což neučinila, protože nic neměla a žádost ji vrátil. K dotazu městského úřadu svědek uvedl, že číslo jednacích žádosti přiděleno nebylo, protože do té doby prázdné žádosti nebrali. K dotazu, zda teď už je berou, svědek uvedl, že teď už je budou muset brát, protože bez nich to nejde řešit. K dotazu, zda dodnes žalobkyně podala písemnou žádost, svědek uvedl, že žalobkyně byla na úřadě 2x, pořád nic neměla, takže žádost nepřijali,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

chyba je na straně úřadu, protože to nikdy tak nedělali. K dotazu městského úřadu, zda žádost byla vypsaná, svědek uvedl: „Jasně“. K dotazu městského úřadu, v jakém vztahu je s jednatelem žalobkyně, zda se znají a tykají si, svědek uvedl, že ano, že se znají a tykají si. Svědek dodal, že celá akce je proto, aby donutili nové vlastníky přepsat vozidlo, a posílají klienty na Policii ČR, aby je donutili k přepsání vozidla.

30. Městský úřad zahájil dále řízení i s kupujícím M. K.. Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017 městský úřad uložil kupujícímu M. K. pokutu ve výši 10 000 Kč.
31. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016 městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora citovaného přestupku a uložil jí pokutu ve výši 3 000 Kč.
32. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2017 rozhodnutí městského úřadu ze dne 7. 12. 2016 zrušil s tím, že skutečnost, že žalobkyně žádala o zápis z registru silničních vozidel, byla potvrzena svědkem M. P. Ten potvrdil, že žalobkyně se dostavila na registr vozidel v zákonem stanovené lhůtě s písemnou žádostí o zápis změny vlastníka silničního vozidla, ale vzhledem k tomu, že neměla potřebné doklady, nebyla její žádost úřadem přijata a nebylo jí přiděleno číslo jednací. Svědek potvrdil, že žalobkyně byla na úřadě ještě 2x a že úřad již dnes takto neúplně žádosti přijímá. Žalovaný se neztotožnil s úvahou městského úřadu, že nebylo postaveno najisto, že by žalobkyně požádala o zápis změny vlastníka. Podle žalovaného bylo třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu. Ze zjištěného skutkového stavu nebylo jasné, jestli byla kupní cena úvěrovou společností na účet prodávajícího uhrazena, a tak není stanoveno datum převodu vlastnického práva a počátek a konec lhůty, ve které mělo dojít ke splnění povinností podle § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. Podle žalovaného z logiky věci plyne, že když žádost nebyla opakovaně registrem vozidel přijata, nemohla ji žalobkyně ani městskému úřadu v řízení o přestupku doložit. Není možné klást žalobkyni za vinu, že městský úřad žádost nepřijal či snad požadovat po žalobkyni jinou formu podání žádosti, která by si její zaevidování jednoznačně vynutila jako písemné podání prostřednictvím zprostředkovatele poštovních služeb, elektronicky nebo podáním učiněným na podatelně úřadu. Takový požadavek by byl nad rámec pravomoci správního orgánu. Ani liberační důvody podle § 84 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. nebyly městským úřadem dostatečně zjištěny a vyhodnoceny, a to především s ohledem na to, že se jedná v případě žalobkyně o právnickou osobu zabývající se prodejem vozidel, tudíž mající povědomí o povinnostech souvisejících se zápisem změn vlastníka vozidla, protože tyto úkony činila u příslušných registrů vozidel pravidelně či opakovaně; žalobkyni nebyla doložena například plná moc. V dalším řízení vyhodnotí městský úřad výslech svědka a přihlédně k němu, a pokud neshromáždí dostatek podkladů svědčících v neprospěch žalobkyně, řízení zastaví.
33. **Městský úřad rozhodnutím ze dne 1. 6. 2017** uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora citovaného přestupku a uvedl, že správním orgánům nepřísluší posuzovat kupní smlouvu a že skutečnost, kdo je provozovatelem vozidla, vyplývá z § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu, v návaznosti na § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb. a je závazné. Provozovatelem silničního vozidla je tak osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník, není-li jako jeho provozovatel registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. Podle doložené kupní smlouvy i výpovědi jednatele žalobkyně byl vlastníkem ode dne 17. 10. 2015 pan M. K. a od tohoto dne vznikla povinnost žalobkyně podle § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. a není podstatné, zda a kdy kupní cena byla zaplacená. Podle městského

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

úřadu je v zájmu žalobkyně, aby prokázala, že předmětnou žádost podala úřadu vyplněnou, byť bez podacího razítka, ale žalobkyně uvedla, že žádnou žádost nemá a nic městskému úřadu nepředložila; pokus podat žádost nenaplnuje povinnost podle § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., žalobkyně měla žádost skutečně podat. Městský úřad považoval výpověď svědka M. P. za nevěrohodnou. On ani jednatel žalobkyně nebyli schopni doložit písemnou žádost, která měla být registru vozidel podána, ať již s podacím razítkem a číslem jednacím nebo bez nich. Svá tvrzení svědek nebyl schopen ničím podložit. Navíc o objektivnosti jeho výpovědi lze pochybovat z důvodu jejich minimálně přátelského vztahu, protože, jak sám svědek uvedl, s jednatelem žalobkyně se znají a tykají si. Městský úřad neměl jediný důkaz o tom, že by se jednatel žalobkyně pokusil podat předmětnou žádost, ani o tom, zda vůbec na registru vozidel osobně byl, případně kdy. Liberační důvody nebyly v řízení dostatečně zjištěny. Žalobkyně se zabývá prodejem vozidel a má povědomí o povinnostech souvisejících se zápisem změn vlastníka vozidla, protože tyto úkony činila u příslušných registrů vozidel pravidelně či opakovaně a nedoložila je.

34. **Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2017 žalovaný zrušil** rozhodnutí městského úřadu ze dne 1. 6. 2017. Žalovaný zdůraznil, že v případě koupě automobilu platí příslušná ustanovení občanského zákoníku a při nabývání vlastnictví platí, že přechází převzetím věci, pokud není mezi účastníky dohodnuto jinak. Proto městský úřad měl rozhodné skutečnosti zkoumat, protože od nich se odvíjí povinnost stanovená zákonem č. 56/2001 Sb. a není tak postaveno najisto datum převodu vlastnického práva a počátek a konec lhůty pro plnění povinnosti podle § 8 odst. 2 citovaného zákona. Svědka nelze označit za nevěrohodného, protože se zná s jednatelem žalobkyně. Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn a nebyla dostatečně odůvodněna sankce.
35. **O námitce podjatosti** rozhodl městský úřad usnesením ze dne 25. 9. 2017, že Ing. J. L., vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Jeseník, není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o předmětném přestupku. Usnesením ze dne 29. 9. 2017 rozhodl městský úřad, že Ing. O. S., referentka odboru dopravy a silničního hospodářství téhož městského úřadu, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o předmětném přestupku. V obou případech nebyly zjištěny skutečnosti vedoucí k pochybnostem ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, šlo o stížnosti a nesouhlas s vedením řízení.
36. **Městský úřad rozhodnutím ze dne 19. 9. 2017 uznal** žalobkyni vinnou ze spáchání projednávaného přestupku a zopakoval odůvodnění z předchozího rozhodnutí. Městský úřad zdůraznil, že podle kupní smlouvy bylo podpisy prodávajícího a kupujícího potvrzeno, že kupující uhradil prodávající kupní cenu v hotovosti při podpisu kupní smlouvy a že k převodu vlastnického práva na kupujícího došlo právě v den podpisu kupní smlouvy 17. 10. 2015. Tím bylo postaveno najisto datum převodu vlastnického práva a počátek a konec lhůty, ve které mělo dojít ke splnění povinnosti podle § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. K věrohodnosti svědka M. P. městský úřad uvedl, že svědek svá tvrzení ničím nepodložil a tím byla jeho věrohodnost snížena. Skutkový stav považoval městský úřad za prokázaný z podkladů předložených Policií ČR, kupní smlouvy a smlouvy o zprostředkování.
37. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** spatřoval zcela zřejmý rozdíl mezi faktickým podáním žádosti a skutečností, že se žalobkyně pokusila žádost podat a byla tedy aktivní. Samotná aktivita žalobkyně může mít vliv pouze na výši sankce a nikoliv na skutečnost, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata přestupku. Námitka, že městský úřad neprovedl řádné

dokazování a nebyl doplněn spis, byla vyvrácena spisovým materiálem městského úřadu, konkrétně protokolem z ústního jednání ze dne 22. 11. 2016, podle kterého byly čteny listinné důkazy, které vzal městský úřad jako podklad a důkaz pro své rozhodnutí a byl vyslechnut svědek M. P.. Dokazování tedy zcela zřejmě proběhlo. Žalobkyně byla řádně předvolána, avšak jednání se nezúčastnila. Oprávněná úřední osoba splňuje zákonem požadovaný rozsah odborných znalostí, jinak by tuto činnost nemohla vykonávat. Podjatost oprávněné úřední osoby nespočívá v tom, zda vyhoví námitkám účastníka řízení. O námitce podjatosti rozhodl městský úřad usnesením ze dne 29. 9. 2017. Liberační důvody žalobkyně neprokázala. Nic jí nebránilo v tom, aby svou žádost, která byla údajně odmítnuta, podala na podatelně příslušného správního úřadu, případně ji odeslala, ať již cestou provozovatele poštovní služby či ze své datové schránky. Takovému postupu nic nebránilo, přesto však žalobkyně žádný z těchto kroků neučinila. Z uvedeného lze stěží dovodit, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Žalovaný dále podrobně zdůvodnil, zda žalobkyně byla subjektem, na který se vztahuje § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. a pokud ano, zda si svou zákonnou povinnost splnila ve lhůtě 10 pracovních dnů. Z kupní smlouvy žalovaný dovodil, že byla uzavřena dne 17. 10. 2015 a na základě smlouvy došlo k předání vozidla i zaplacení kupní ceny při jejím podpisu. Tato smlouva nebyla žalobkyní, Policií České republiky ani provozovatelem zpochybněna. Jednatel žalobkyně sdělil Policii České republiky i městskému úřadu, že se dozvěděl, že předmětné vozidlo je nadále evidováno na žalobkyni prostřednictvím Městského úřadu Mohelnice. Jednatel žalobkyně také vypověděl dne 24. 10. 2016, že jednal s úřadem o přepisu vlastníka v říjnu nebo listopadu 2015. V písemném podání vysvětlení žalobkyně je uvedeno, že podání žádosti o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla bylo učiněno dne 30. 10. 2015, ale tento údaj neodpovídá výpovědi jednatele žalobkyně při podání vysvětlení Policii České republiky a městskému úřadu učiněné tentýž den. Svědek M. P., technik registru vozidel městského úřadu, ve své výpovědi uvedl, že žalobkyně podala v zákonné lhůtě písemnou žádost, kterou však tento svědek vyhodnotil jako bezpředmětnou a jednatele žalobkyně vrátil a nepřidělil žádosti číslo jednací. Žalovaný uvedl, že je otázkou, jak si svědek mohl být po roce, kdy při svém služebním zařazení řeší velké množství žádostí, jistý tím, že žádost, která, ač nebyla přijata, byla předložena v zákonné lhůtě. Žalovaný tuto skutečnost uvedenou ve výpovědi svědka vyhodnotil jako velmi nepravděpodobnou. Za zřejmou označil žalovaný skutečnost, že údajná žádost o přepis změny údajů zapisovaných v registru silničních vozidel nebyla přijata a ani zaevidována. Za tohoto stavu je bezvýznamné, zda se jednatel žalobkyně dostavil na městský úřad v zákonné lhůtě, neboť správní orgán posuzuje pouze skutečnost, zda byla žádost fakticky podána či nikoliv. Žalovaný si byl vědom, že primárně spočívá důkazní břemeno v přestupkovém řízení na správním orgánu (zásady oficiality), avšak pokud provozovatel zpochybňoval závěr správního orgánu, bylo na něm, aby svá tvrzení prokázal. Žalovaný označil za paradoxní, že námitka podjatosti byla podána proti Ing. O. S., nikoliv proti technikovi registru, který nepřijal žádost žalobkyně. Oprávněná úřední osoba Ing. O. S. byla ze zákona povinna vést řízení o přestupku, protože městskému úřadu bylo doručeno oznámení Policie ČR. Podle žalovaného nelze výkladem § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. dospět k závěru, že k vyvinění se z povinnosti stanovené tímto ustanovením je dostačující, aby povinný prohlásil, že se na úřad v zákonné lhůtě dostavil, žádost u sebe měl a tato nebyla úředníkem přijata. Názoru, že za dostačující k prokázání podání žádosti by byla pouze svědecká výpověď případných svědků, nelze přisvědčit.

38. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
39. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. (ve znění účinném ke dni spáchání přestupku) *zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností v případě převodu vlastnického práva na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem.*
40. Podle § 8 odst. 2 písm. a) téhož zákona *žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu.*
41. Podle § 83a odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nepožádá v rozporu s § 8 odst. 2 o zápis změny vlastníka silničního vozidla.*
42. Podle § 84 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. *právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.*
43. Spáchání přestupku **nebylo** mezi účastníky řízení sporné.
44. Námitku **splnění liberačních důvodů** neshledal soud jako opodstatněnou. Žalobkyně spatřovala výklad neurčitého právního pojmu *vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila*, za nezákonné.
45. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007-56, uvedl, že *neurčitým právním pojmem je např. pojem veřejný zájem, veřejný pořádek, občanské soužití, pohoda bydlení apod., jejichž obsah musí případ od případu posuzovat správní orgán, a na základě všestranného posouzení dané situace rozhodnout, zda je v daném případě jeho obsah naplněn či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že v souvislosti s předmětným skutkovým stavem je obsah daného neurčitého právního pojmu naplněn, musí dále postupovat způsobem, který pro takovou situaci předpokládá daná norma správního práva (Pomahač R., Průcha P. Lexikon - správní právo. 1. vydání, Ostrava: Sagit, 2002, str. 254). Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu.*
46. Správní orgány v posuzované věci dospěly k právnímu závěru, že citovaný neurčitý právní pojem nebyl naplněn, protože žalobkyně nepodala žádost o zápis změny vlastníka motorového vozidla. Tento skutkový stav byl prokázán a žalobkyně proti němu nevznesla námitky.
47. Podle § 37 odst. 1 věty první správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu.*
48. Podle § 37 odst. 4 správního řádu *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických*

prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.

49. Podle § 37 odst. 5 správního řádu *podání se činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo.*
50. V posuzované věci bylo prokázáno bez důvodných pochybností, že žalobkyně podání účinně vůči městskému úřadu neuskutečnila, nepředala mu ho tak, aby s ním mohl městský úřad disponovat. Příchod na městský úřad a konzultace náležitostí podání samotným podáním není. Žalobkyně neučinila vůbec žádný účinný úkon (jakékoli písemné podání či podání učiněné do protokolu), přestože se zabývá prodejem motorových vozidel, a to ani po poučení Policií ČR dne 8. 6. 2016, že se dopouští přestupku. Jednání žalobkyně bylo velmi nebezpečné, žalobkyně nesplnila svou zákonnou povinnost ani po poučení Policií ČR dne 8. 6. 2016, dne 2. 6. 2016 a dne 8. 6. 2016. Správní orgán je povinen se jakýmkoli podáním zabývat, v posuzovaném případě však neměl čím.
51. Podle § 15 odst. 3 písm. b) zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*
52. Soud dospěl v posuzovaném případě k závěru, že pro spáchání přestupku byl s ohledem na okolnosti věci, zejména nepodání žádosti, rozhodující stav zápisu v registru silničních vozidel.
53. Podobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41 (schváleno dne 9. 11. 2019 pro Sb. NSS č. 9/2019), a dospěl k závěru, že *pojem provozovatele vozidla je v § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, vymezen na základě evidenčního principu. Postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel (srov. zejména body 35 – 40; shodně nález Ústavního soudu č. 116/2018 Sb.).*
54. Námitku **nesprávného posouzení věrohodnosti svědka** M. P. neshledal soud důvodnou. Městský úřad ve svém rozhodnutí ze dne 19. 9. 2017 jeho věrohodnost nevyvrátil, pouze uvedl, že svá tvrzení o příchodu žalobkyně na městský úřad a úmyslu podat žádost ničím nepodložil a tím svou věrohodnost snížil. Nešlo však o případ, kdy by k jeho výpovědi vůbec nepřihlédl. Žalovaný pak v rozhodnutí ze dne 30. 10. 2017 výpověď svědka posuzoval, vyhodnotil ji jako velmi nepravděpodobnou, neodmítl ji zcela. Podstatné v posuzovaném případě je, že výpověď svědka nebyla v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a tvrzeními žalobkyně. Intenzita věrohodnosti pak byla v hodnocení svědka a jeho výpovědi zcela bezvýznamná a navíc neměla na posouzení žalobních námitek žádný vliv, protože se netýkaly samotného zjištění skutkového stavu, ale pouze právních otázek.
55. Žalobní námitka týkající se **rozhodnutí o podjatosti** byla lichá. Žalobkyně podala stížnost a námitku podjatosti dne 14. 9. 2017 a městský úřad usnesením ze dne 25. 9. 2017 rozhodl, že Ing. J. L., vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Jeseník, není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o předmětném přestupku. Usnesením

ze dne 29. 9. 2017 rozhodl městský úřad, že Ing. O. S., referentka odboru dopravy a silničního hospodářství téhož městského úřadu, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o předmětném přestupku. Oprávněná úřední osoba musí sama nejdříve posoudit, zda podání je skutečně námitkou podjatosti anebo jde o nesouhlas s vedením řízení a rozhodováním, tedy fakticky odvolací námitky, stížnosti či jiné úkony. V daném případě obsahem námitek podjatosti. S ohledem na zákonem stanovené lhůty a zásady řízení pak může pokračovat v řízení, i když musí počítat s tím, že by mohl nadřízený správní orgán provedené úkony zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, podle kterého *správní orgán může pokračovat v řízení již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu z roku 2004, byť samozřejmě nese riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor*). Krajský soud neshledal v uvedeném postupu nezákonnost, žádná práva žalobce nebyla vydáním rozhodnutí dne 19. 9. 2017 městským úřadem negativně dotčena.

56. Nedůvodná je i námitka **nesoudržnosti napadeného a předcházejících rozhodnutí** žalovaného o odvolání.
57. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání*.
58. Ve správním řízení neplatí shodně zásada vázanosti vlastním rozhodnutím jako v soudním řízení správním (§ 49 odst. 10 s. ř. s.) či v občanském soudním řízení (§ 156 odst. 3 o. s. ř.). Stejně jako citovaná ustanovení, správní řád, mimo citovaný § 90 odst. 1 písm. b), nemá. Jakkoli je žádoucí naplnění principu právní jistoty a předvídatelnosti správního rozhodování, jsou výjimky z vázanosti vlastním právním názorem. Mezi ně patří například změna skutkových či právních okolností nebo vývoj judikatury. V posuzovaném případě podle krajského soudu nebyl městský úřad vázán nezákonným právním názorem žalovaného v rozhodnutích o odvolání vydaných před 30. 10. 2017. Očekávání žalobkyně, že městský úřad, žalovaný i soud rozhodnou opačně, než jak se stalo, by nebylo legitimní. Změna rozhodovací činnosti není v praxi ojedinělá, avšak tím spíše je povinen správní orgán své rozhodnutí pečlivě odůvodnit. Tomuto požadavku v přezkoumávané věci podle soudu správní orgány obou stupňů dostály.
59. **Navrženou moderaci pokuty** nemohl krajský soud provést, protože nebyla splněna podmínka pokuty ve zjevně nepřiměřené výši. Žalobkyně k nepřiměřené výši neuvedla vůbec žádné důvody. Poměry žalobkyně tak nebyly soudu známy, dispoziční zásady žalobkyně nijak nevyužila a nad svými právy nebděla.
60. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě*.

61. Podle Nejvyššího správního soudu se mezi kritéria přiměřenosti sankce dále řadí i význam chráněného zájmu, jenž byl přestupkem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Podle tohoto rozsudku je pro spravedlivé posouzení závažnosti konkrétního správního deliktu nutno přihlídnout především k *intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě*".
62. Jedním z rozsudků, v nichž se správní soud zabýval i jinými skutečnostmi než finančními poměry sankcionovaného, je rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015, č. j. 8 A 61/2011-178. V tomto rozsudku městský soud posuzoval i předchozí rozhodovací praxi správního orgánu, přiměřenost výše sankce ke správnímu deliktu a přihlédl i k tomu, zda a jaké přestupky má dosud pachatel evidovány. Nadto vzal městský soud v potaz kroky, které pachatel přestupku učinil v rámci nápravy nežádoucího stavu a prevence do budoucna.
63. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, *pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená*.
64. Jakkoliv není úkolem soudu nahrazovat činnost správního orgánu, pouze ji kontrolovat, soud musí při indikaci zjevné nepřiměřenosti vzít v potaz veškeré okolnosti, které k danému případu náleží, jelikož jeho moderace nastupuje namísto volného uvážení správního orgánu.
65. Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) „není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. ve Sb. NSS 2672/2012).
66. Soud z žaloby, repliky, správního spisu ani Sbírky listin v obchodním rejstříku žádné okolnosti, které by svědčily o zjevně nepřiměřené pokutě, nezjistil a žalobce žádné soudu ani správním orgánům nesdělil. Nadto ve Sbírce listin ke dni vydání rozsudku nejsou listiny za rok 2015 - 2017 vůbec uloženy.
67. Podle § 83 odst. 7 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. lze za předmětný přestupek uložit pokutu do výše 50 000 Kč. Samotná výše pokuty uložené žalobkyni v částce 3 000 Kč není zjevně nepřiměřená.
68. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě.
69. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v tomto řízení úspěšná a žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. srpna 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně